

PAVEL HAAS QUARTET

Účinkující / Performers

Veronika Jarůšková – I. housle / 1st violin

Marek Zwiebel – II. housle / 2nd violin

Karel Untermüller – viola

Peter Jarůšek – violoncello / cello

6. 11. 2022

15 h divadlo Reduta, Mozartův sál /
3 p.m. Reduta Theatre, Mozart Hall

Program

Bedřich Smetana

Smyčcový kvartet č. 2 d moll,
JB 1:124 (1882–83)

- I. Allegro
- II. Allegro moderato
- III. Allegro non più moderato, ma agitato e con fuoco
- IV. Presto

Sergej S. Prokofjev

Smyčcový kvartet č. 2 F dur
(na kabardská témata), op. 92

- I. Allegro sostenuto
- II. Adagio
- III. Allegro

Přestávka

Leoš Janáček

Kvartet pro dvoje housle, violu a cello
„Listy důvěrné“, JW VII/13

- I. Andante
- II. Adagio
- III. Moderato
- IV. Allegro

Programme

Bedřich Smetana

String Quartet No. 2 in D Minor,
JB 1:124 (1882–83)

- I. Allegro
- II. Allegro moderato
- III. Allegro non più moderato, ma agitato e con fuoco
- IV. Presto

Sergej S. Prokofjev

String Quartet No. 2 in F Major
(on Karbadinian Themes), op. 92

- I. Allegro sostenuto
- II. Adagio
- III. Allegro

Intermission

Leoš Janáček

Quartet for Two Violins, Viola and Cello
"Intimate Letters", JW VII/13

- I. Andante
- II. Adagio
- III. Moderato
- IV. Allegro

— — —

Svého proroka modernismu a nezávislého tvůrčího zrání našla česká hudba v Leoši Janáčkovi, kdybychom však od něj dokázali odhlédnout, dominoval by v zorném poli Bedřich Smetana jako jeden z nejoriginálnějších zjevů, jimiž světové hudbě přispěly Čechy a Morava. Dnešní odpoledne orámují dva nejvýstřednější skvosty naší klasické kvartetní literatury, které ani s odstupem století neztratily nic ze své živelnosti a naléhavosti.

Smetanův (1824–1884) životní příběh lze vidět buďto romanticky jako drásavý boj o velký tvůrčí čin a úspěch, nebo v antických kulísách jako marný únik před ranami osudu. Smetana kromě vlastní tvorby zásadně přispěl k rozvoji základní hudební infrastruktury v Čechách (např. kritika, orchestrální koncerty apod.), sám z ní ale ještě nemohl příliš těžit. Když se mu jako výsledek nezměrného úsilí podařilo získat nejvýznamnější pražskou hudební pozici, ze dne na den ohluchl a ztratil tak nejenom pozici kapelníka, ale prakticky veškerý společenský život, s nímž byl od mládí symbioticky spojen. Dožívá v jabkenické myslivně u dcery Žofie a komponuje. Nejvíce ho zaměstnávají opery, kromě nich ale vytváří i své největší programní hudební monumenty. Vedle orchestrální *Mé vlasti* rekapituluje své nejdražší vzpomínky v přímočaře pojetém *Smyčcovém kvartetu „Z mého života“*.

V posledních dvou letech života Smetanovi rapidně ubývalo fyzického, psychického i mentálního zdraví. Proti tomu byl bezmocný, napřel však všechny síly, aby dokázal naplnit své tvůrčí hudební záměry. *Druhý smyčcový kvartet d moll* z přelomu let 1882–83 je stručný, chybí mu program i souvislá forma, projevuje se v něm netrpělivost stále silného ducha a jeho nejcharakterističtějším rysem jsou časté zvraty a nejrůznější emoční „poryvy“. Italská označení jednotlivých vět o jejich celkovém charakteru nevypovídají, spíše jen o pár taktech na jejich začátcích. Navzdory kratší stopáži je tu barvitost hudební narace až mahlerovská a harmonie i forma zcela odpoutaná. Mílový krok směrem do 20. století je tu nesen nikoliv řemeslnou spekulací, nýbrž extrémním vzedmutím trpící lidské duše. Namísto programu máme o druhém kvartetu od Smetany jen

útržky: „pokračuje (...) po katastrofě. Představuje se tu víření hudby u člověka, který ztratil sluch.“ „Komponováno v nervové chorobě, která z hluchoty povstala.“

Osobitě řešení formy tohoto exponovaného díla přináší nejprve quasi sonátovou, ovšem fragmentarizovanou úvodní větu, po ní pak prchavý hybrid scherza, pomalé věty a polky, na třetí pozici pak katarzní finále a čtvrtou větu jako stručný epilog, přinášející částečné zklidnění zjitřené mysli. Posluchačsky je ovšem logičtější vnímat celé dílo jako jednovětý, tematicky provázaný kolos, zachycující mezní stavy lidské duše. Pro pozdějšího hudebního radikála Arnolda Schönberga prý právě toto Smetanovo dílo znamenalo rozhodující tvůrčí osvícení.

Život Sergeje Prokofjeva (1891–1953) je provázen paradoxy, jež reflektují skladatelovu částečnou odtrženost od věcného nahlížení na praktické problémy. Vyrůstal v izolované zemědělské usedlosti svých rodičů, učitelé za ním dojížděli z Petrohradu. Hrál si pouze s dětmi služebnictva jeho rodičů, které mu musely vykat. Před bolševiky uprchl do Ameriky přes Vladivostok a Tichý oceán, všude v cizině si ale pečlivě hlídal, aby tam byl z pohledu sovětů legálně. V Americe jako klavírista uspěl, nevystoupil ale ze stínu Rachmaninova. V Evropě jako autor oper a baletů, mj. pro Ďagilevovy Ballets Russes, také uspěl, nedokázal ale překonat věhlas Stravinského. Sílicí vábení ze strany sovětské moci k návratu domů mu nebylo podezřelé, a když na prahu Velkého teroru počátkem roku 1936 upadá v nemilost Šostakovič, vrací se Prokofjev trvale do Moskvy v naději na větší uznání. Svědomitě plnil všechny stylové i ideové tvůrčí požadavky sovětské moci. Pro jistotu si přestal psát deník. Nečekal, že mu seberou cestovní pas, a zřejmě nikdy nepochopil ani to, proč je tak často veřejně odsuzován, když je jindy oceňován. Když se chce kvůli nové známosti nechat rozvést se svojí španělskou manželkou Linou, rozhodne soud v rámci rafinované diskreditační akce, že podle sovětských zákonů s ní Prokofjev nikdy nebyl sezdán, a Linu zavře na dvacet let do gulagu (odseděla si osm). Prokofjev umírá ve stejný den jako Stalin.

Socialistický realismus v hudbě nikdy nebyl objektivně formulovaným stylovým východiskem. Skladby byly označovány za lidové či realistické, nebo naopak za formalistické či protilidové na základě mocenských pohnutek a hudba samotná v tom často nehrála velkou roli. Ani skladby, které navenek vykazovaly rysy této doktríny (optimismus, jednoduchost, folklór), nelze brát jako druhořadé. Prokofjev patřil ke skupině hudebníků, která byla po napadení Stalina Hitlerem evakuována do Tbilisi, nejprve však byli koncem roku 1941 umístěni na tři měsíce do Nalčiku, metropole autonomní republiky Kabardsko-Balkarsko, součásti Ruské federace, nacházející se na severu Kavkazu. Místní kulturní orgány byly poctěny přítomností tolika špičkových skladatelů a začaly je zásobovat zápisy kabardských písní. Jeden svazek, nyní ztracený, prý v roce 1885 zaznamenal sám Sergej I. Tanějev. Stejná témata z něj čerpal Mjaskovskij pro svoji *Symfonii* č. 23 i jeho přítel Prokofjev pro svůj *Smyčcový kvartet* č. 2 (1941). Navzdory zdánlivému ideovému zatížení a veskrze klasické koncepci se jedná o jedno z nejefektnějších, ale i nejtypičtějších Prokofjevových děl.

Pro mnohé znalce a milovníky Janáčkova (1854–1928) díla představují právě *Listy důvěrné*, jeho druhý smyčcový kvartet (1928), nejtypičtější příklad jeho hudebního jazyka i obecněji jeho přístupu k tvorbě, pro nějž je charakteristické spojení krajní věcnosti v přístupu k hudebnímu materiálu s krajní emoční angažovaností. Setkání s Kamilou Stösslovou, šestadvacetiletou vdanou paní, v Luhačovicích v létě 1917 skladateli přineslo natolik silný milostný podnět, že se k ní po zbytek života upíná jako k dominantní motivaci veškerého jednání. Kamila mu v životě nahrazuje kritický ženský živel: matku, od níž byl ve svých jedenácti letech odtržen, manželku, s níž si po celý život nerozuměl, i dceru, jež mu zemřela ve svých dvaceti letech. Vztah Leoše a Kamily přitom nelze označit za partnerský, navenek šlo spíše o přátelství obou rodin, a i k němu vedla složitá cesta. Kromě obsáhlé sbírky Janáčkových nebývale lyrických dopisů dokumentuje jejich vztah také zmíněná kvartetní skladba, jež vznikla v rámci velkého tvůrčího vzednutí během tří týdnů v únoru 1928, půl roku před skladatelovou smrtí. Je zde se stupňovanou expresivitou

popsáno to nejsilnější, co může zažít milující člověk. Ukazuje se tu výhoda hudby, která neumí být názorná, doslovná ani popisná, to však Janáčkově intimní výpovědi neubírá na otevřenosti. Je to komplexní anatomie citu, jeho strádání i vysněného naplňování, nikoliv nutně jeho tělesné stránky.

Pro *Listy důvěrné* přitom platí mnohé, co bylo výše řečeno o Smetanově pozdním kvartetu. Namátkou: mezní stav lidské duše, útržkovitost, časté zvraty, ale i zavádějící italská označení jednotlivých vět, které pocitově splývají. V dopisech Kamile se Janáček pokouší i o zachycení programu, v němž figuruje první setkání (I. věta), vzpomínka, „když se země chvěla“ (III. věta), nebo touha a její naplnění (IV. věta). Původní Janáčkův záměr byl obsadit violový part violou d'amore, starým nástrojem s odlišnou stavbou, zvukem, počtem strun i technikou, to se však u zkoušek ukázalo jako nepraktické. I tak je ale technická stránka Janáčkova kvartetu extrémní a lze říci, že charakteristický zvuk, technika i výraz špičkových českých kvartetních těles (Smetanova, Janáčkova, Škampova, Haasova) vychází právě z dobře osvojené interpretace Janáčkových kvartetů, především *Listů důvěrných*.

Jan Špaček

— — —

Czech music has found its prophet of modernism and independent creative maturation in Leoš Janáček, but if we could ignore him, Bedřich Smetana would dominate the field of vision as one of the most original phenomena that Bohemia and Moravia have contributed to world music. Today's afternoon is framed by two of the most outstanding gems of our classical quartet literature, which have lost none of their vivacity and urgency even with the passing of a century.

Smetana's (1824–1884) life story can be seen either romantically as a poignant struggle for a great creative feat and success, or in an ancient setting as a futile escape from the blows of fate. In addition to his own work, Smetana made a major contribution to the development of the basic musical infrastructure in Bohemia (e.g. criticism, orchestral concerts, etc.), but he himself could not yet benefit from it much. When, as a result of his immeasurable efforts, he managed to obtain the most important musical position in Prague, he went deaf overnight and lost not only his position as a bandleader, but practically all the social life with which he had been symbiotically connected since his youth. He lives in a hunting lodge in Jabkenice with his daughter Žofie and composes. He is mostly occupied with operas, but apart from them he creates his greatest programmatic musical monuments. Alongside the orchestral *My Country* he recapitulates his dearest memories in the straightforwardly conceived *string quartet "From My Life"*.

In the last two years of his life, Smetana's physical, psychological and mental health rapidly declined. He was powerless against this, but he exerted all his strength to fulfil his creative musical intentions. *The Second String Quartet In D Minor* from the turn of 1882 and 1883 is brief, lacks programme and coherent form, displays the impatience of a still strong spirit and its most characteristic feature is its frequent twists and turns and various emotional "gusts". The Italian titles of the individual movements do not tell us anything about their overall character, rather just a few bars at the beginning. Despite the shorter duration, the colourfulness of the musical narrative

is almost Mahlerian and the harmony and form are completely detached. The leap into the 20th century is carried here not by artisanal speculation but by the extreme exhilaration of the suffering human soul. Instead of a programme, we have only fragments concerning Smetana's second quartet: "it continues (...) after the catastrophe. The swirling music of a man who has lost his hearing is presented here." "Composed in the nervous disease that arose from deafness."

The peculiar solution to the form of this exposed work brings first a quasi-sonata, but fragmented opening movement, followed by a fleeting hybrid of scherzo, slow movement and polka, followed by a cathartic finale in the third position and a fourth movement as a brief epilogue, bringing some calm to an agitated mind. From the listener's point of view, however, it is more logical to perceive the whole work as a single-movement, thematically interconnected colossus, capturing the liminal states of the human soul. This work of Smetana is said to have been a decisive creative enlightenment for the later musical radical Arnold Schoenberg.

The life of Sergei Prokofiev (1891–1953) is punctuated by paradoxes that reflect the composer's partial detachment from a pragmatic view of practical problems. He grew up on his parents' isolated farm, his teachers commuting from St Petersburg to visit him. He only played with the children of his parents' servants, who had to address him in a formal way. He escaped from the Bolsheviks to America via Vladivostok and the Pacific Ocean, but everywhere he went abroad he was careful to make sure that he was there legally from the Soviet point of view. He succeeded as a pianist in America, but did not step out of the shadow of Rachmaninov. He also succeeded in Europe as a composer of operas and ballets, among others for Diaghilev's Ballets Russes, but was unable to surpass the fame of Stravinsky. He was not suspicious of the growing temptation from the Soviet authorities to return home, and when Shostakovich fell out of favour on the threshold of the Great Terror in early 1936, Prokofiev returned permanently to Moscow in the hope of greater recognition. He conscientiously fulfilled all stylistic and ideological creative requirements of the Soviet power. He stopped keeping a diary just in case. He did

not expect his passport to be taken away, and he apparently never understood why he was so often publicly condemned when he was otherwise appreciated. When he wants to divorce his Spanish wife Lina because of a new acquaintance, the court decides, in a subtle discrediting action, that under Soviet law Prokofiev was never married to her, and imprisons Lina in the Gulag for twenty years (she served eight). Prokofiev dies on the same day as Stalin.

Socialist realism in music has never been an objectively formulated stylistic starting point. Compositions were labelled folk or realistic, or formalist and anti-people based on power motives, and the music itself often played little role in this. Even the compositions that outwardly exhibited features of this doctrine (optimism, simplicity, folklore) cannot be regarded as second-rate. Prokofiev was one of a group of musicians who were evacuated to Tbilisi after Stalin was attacked by Hitler, but were first placed for three months in late 1941 in Nalchik, the capital of the autonomous republic of Kabardino-Balkaria, part of the Russian Federation, located in the northern Caucasus. The local cultural authorities were honoured by the presence of so many top composers and began to supply them with transcriptions of Kabardic songs. One volume, now lost, is said to have been recorded in 1885 by Sergei I. Taneyev himself. Myaskovsky drew the same themes from it for his *Symphony No. 23* and his friend Prokofiev for his *String Quartet No. 2* (1941). Despite the apparent ideological load and the generally classical conception, this is one of Prokofiev's most perfect, but also most typical works.

For many connoisseurs and lovers of Janáček's (1854–1928) work, it is the *Intimate Letters*, his second string quartet (1928), that represents the most typical example of his musical language and, more generally, his approach to composition, which is characterised by a combination of extreme matter-of-factness in his approach to musical material and extreme emotional involvement. Meeting Kamila Stösslová, a twenty-six-year-old married lady, in Luhačovice in the summer of 1917 brought the composer such a strong amorous impulse that he clung to her as the dominant motivation for all his actions for the rest of his life. Kamila replaces the critical

female element in his life: his mother, from whom he was separated at the age of eleven, his wife, with whom he had not gotten along throughout his life, and his daughter, who died at the age of twenty. The relationship between Leoš and Kamila cannot be described as a partnership, but rather as a friendship between the two families on the outside, and even that was a complicated path. In addition to the extensive collection of Janáček's unusually lyrical letters, their relationship is also documented in the aforementioned quartet composition, which was written during a great creative outburst during three weeks in February 1928, half a year before the composer's death. The most powerful thing that a loving person can experience is described with increasing expressiveness. This shows the advantage of music that cannot be illustrative, literal or descriptive, but this does not detract from the openness of Janáček's intimate statement. It is a complex anatomy of emotion, its hardships and dream fulfilment, not necessarily its physicality.

Much of what has been said above about Smetana's late quartet applies to *Intimate Letters* as well. To name a few aspects: the liminal state of the human soul, the fragmentary nature, the frequent twists and turns, as well as the misleading Italian names for individual movements that blend together in a sensual way. In his letters to Kamila, Janáček also attempts to capture the programme, which includes the first meeting (movement I), the memory "when the earth trembled" (movement III), or desire and its fulfilment (movement IV). Janáček's original intention was to cast the viola part with a viola d'amore, an old instrument with a different structure, sound, number of strings and technique, but this proved impractical in rehearsals. Even so, the technical aspect of Janáček's quartet is extreme and it can be said that the characteristic sound, technique and expression of the top Czech quartet ensembles (Smetana's, Janáček's, Škamp's, Haas') comes precisely from the well-learned interpretation of Janáček's quartets, especially the *Intimate Letters*.

Jan Špaček

Pavel Haas Quartet

Pavel Haas Quartet je po celém světě ceněný pro svůj barvitý zvuk, nakažlivé nadšení a intuitivní projev. Kvarteto vystupuje na nejprestižnějších světových pódii, za své nahrávky získalo pět cen Gramophone a řadu dalších ocenění a má své pevné místo mezi předními světovými komorními soubory.

V sezóně 21/22 se kvarteto vrátí do významných sálů, jako jsou Wiener Musikverein, Konzerthaus Berlin, Elbphilharmonie Hamburg, Wigmore Hall, De Bijloke, Flagey, Muziekgebouw a na festivaly, například Dresden Music, Schubertiade nebo West Cork. Další turné se uskuteční na západním pobřeží Spojených států a Kanady v březnu 2022.

Od září 2022 bude Pavel Haas Quartet po tři roky rezidenčním umělcem festivalu Dvořákova Praha. Bude kurátorem koncertů komorní hudby, včetně programu všech Dvořákových smyčcových kvartetů a komorních skladeb v průběhu tří sezón.

Pavel Haas Quartet nahrává exkluzivně pro Supraphon. Jejich poslední nahrávka Šostakovičových smyčcových kvartetů vyšla v roce 2019 a získala mimořádné uznání, včetně zařazení mezi 100 nejlepších nahrávek roku podle The Times a ocenění Nahrávka roku podle Classic Prague Award. Jejich deska s Dvořákovým *Klavírním kvintetem* č. 2 a *Smyčcovým kvintetem* č. 3 s Borisem Giltburgem a jejich bývalým členem Pavlem Niklem vyšla v roce 2017 a v roce 2018 jim vynesla pátou cenu Gramophone Chamber Music Award. Časopis Diapason d'Or ji vybral jako album měsíce s komentářem: „Je těžké přecenit jejich výrazovou intenzitu a bohatou zvukovou produkci.“

Kvarteto získalo další ocenění Gramophone Awards za nahrávky Smetany, Schuberta, Janáčka a Haase a také za Dvořákovy *smyčcové kvartety* č. 12 „Americký“ a č. 13, za které v roce 2011 obdrželo nejprestižnější cenu Gramophone Recording of the Year. Deník The Sunday Times k tomu napsal: „Jejich provedení ‚Amerického‘ kvartetu patří k těm nejlepším výkonům na desce“. Dále v roce 2010 získali ceny BBC Music Magazine a Diapason d'Or de l'Année za nahrávku Prokofjevových *Smyčcových kvartetů* č. 1 a 2. Jejich další nahrávka, tentokrát Brahmsova violového a klavírního kvintetu, vyjde na začátku roku 2022.

Na jaře 2005 kvarteto zvítězilo v soutěži Paola Borcianiho v Itálii. K dalším vrcholům jejich kariéry patřila nominace na titul ECHO Rising Stars v roce 2007, účast v programu BBC New Generation Artists v letech 2007–2009 a stipendium Special Ensemble Scholarship, které jim v roce 2010 udělil Borletti-Buitoni Trust. Kvarteto působí v Praze a jeho členové studovali u Milana Škampy, legendárního violisty Smetanova kvarteta. Nese jméno po českém skladateli Pavlu Haasovi (1899–1944), který byl v roce 1941 uvězněn v Terezíně a o tři roky později tragicky zahynul v Osvětimi. Jeho odkazem jsou tři nádherné smyčcové kvartety.

The Pavel Haas Quartet is revered across the globe for its richness of timbre, infectious passion and intuitive rapport. Performing at the world's most prestigious concert halls and having won five Gramophone and numerous other awards for their recordings, the Quartet are firmly established as one of the world's foremost chamber ensembles.

In the 21/22 season the Quartet will return to major venues including Wiener Musikverein, Konzerthaus Berlin, Elbphilharmonie Hamburg, Wigmore Hall, De Bijloke, Flagey, Muziekgebouw and festivals such as the Dresden Music, Schubertiade, West Cork. Further tours will be to the West Coast of United States and Canada in March 2022.

Beginning in September 2022, the Pavel Haas Quartet will be Artists in Residence at the Dvořák Prague Festival for three years. They will curate the chamber music concerts including programming all the Dvořák String Quartets and chamber music works over the three seasons.

The Pavel Haas Quartet record exclusively for Supraphon. Their recent recording of Shostakovich String Quartets was released in 2019 and received outstanding acclaim including being named as one of The 100 best records of the year by The Times and Recording of the Year by Classic Prague Award. Their disc of Dvořák's *Piano Quintet No. 2* and *String Quintet No. 3* with Boris Giltburg and their

former member, Pavel Nikl, was released in 2017 and earned them their fifth Gramophone Chamber Music Award in 2018. Diapason d'Or chose the disc as Album of the Month and commented: "It is difficult to overestimate their expressive intensity and opulent sound production."

The Quartet received further Gramophone Awards for their recordings of Smetana, Schubert, Janáček's and Haas, as well as Dvořák's *String Quartets No.12 'American'* and *No.13*, for which they were awarded the most coveted prize, Gramophone Recording of the Year in 2011. The Sunday Times commented: "Their account of the 'American' Quartet belongs alongside the greatest performances on disc." Further accolades include BBC Music Magazine Awards and the Diapason d'Or de l'Année in 2010 for their recording of Prokofiev *String Quartets Nos 1 & 2*. Their next recording of the Brahms Viola and Piano Quintets is set for release in early 2022.

In spring 2005, the Quartet won the Paolo Borciani competition in Italy. Further highlights early on in their career were the nomination as ECHO Rising Stars in 2007, the participation in the BBC New Generation Artists scheme between 2007–2009 and the Special Ensemble Scholarship the Borletti-Buitoni Trust awarded them in 2010. The Quartet are based in Prague and studied with the late Milan Skampa, the legendary violist of the Smetana Quartet. They take their name from the Czech composer Pavel Haas (1899–1944) who was imprisoned at Theresienstadt in 1941 and tragically died at Auschwitz three years later. His legacy includes three wonderful string quartets. Zemlinsky Quartet has been following the rich tradition of the Czech quartet school since its foundation in 1994. The quartet won the International String Quartet Competition in Bordeaux (2010), was a laureate of the Prague Spring Festival and international string quartet competitions in Banff, Canada and London, where it also won the Audience Award. It has also won other quartet competitions (Beethoven's Hradec, New Talent Bratislava, Bohuslav Martinů Foundation Competition Prague). In 2005, the ensemble was awarded the Czech Chamber Music Association Prize and in 2009 the Alexander Zemlinsky Foundation Prize in Vienna.

In the 2016/17 season the Zemlinsky Quartet was the ensemble in residence of the Czech Chamber Music Society.

The quartet has toured on four continents. Its repertoire includes more than 350 works by leading Czech and international composers. After the success of their first two CDs of Czech music, the Zemlinsky Quartet signed an exclusive recording contract with the French company Praga Digitals. It has recorded a total of nineteen titles for the orchestra, including complete string quartets by Dvořák and a complete work for string quartet by Zemlinsky. A set of four CDs with Dvořák's early quartet works won the prestigious French award Diapason d'Or. The ensemble has also made a number of recordings for Czech Radio.

During his studies at the Prague Conservatory and the Academy of Performing Arts in Prague, the ensemble was led by members of renowned Czech chamber ensembles – the Quartet of the Capital City of Prague, the Talich, Kocian and Pražák Quartets, and later the ensemble studied with the legendary teacher and principal of the LaSalle Quartet Walter Levin. In 2006–11, members of the Zemlin Quartet worked as assistants at the Musikakademie Basel (Switzerland), participated in the International Music Academy in Pilsen (2005–2010) as tutors and organizers, and lead master classes for students of all ages during their tours. F. Souček and P. Holman are also professors at the Prague Conservatory.

